

Zašto ljubiti Boga?

Ove nedjelje u liturgiji riječi nailazimo na već dobro poznatu Isusovu zapovijed ljubavi. Na upit nekog farizeja koja je zapovijed najveća u Zakonu, Isus odgovara: „Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim.“ Ovoj prvoj i najvećoj zapovijedi, kako je naziva sam Isus, treba odmah tijesno privezati i drugu zapovijed: „Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga.“ Težište zapovijedi ljubavi prema Bogu i bližnjemu Isus stavlja na način i jačinu te ljubavi. Ona ne smije biti apstraktna, tj. u oblacima, niti samo deklarativna, tj. na riječima. Isus nam daje upute kako da smjestimo svoju ljubav.

Dakle, ljubav o kojoj Gospodin ovdje govori je totalna, potpuna. Ljubiti Boga svim srcem, dušom i umom znači ljubiti ga cjelovitom, slobodnom i radikalnom ljubavlju. Moram biti čovjek koji ljubi Boga, koji se trsi posvetiti sav svoj život njemu – u skladu sa životnim pozivom koji sam izabrao. Ova je zapovijed ljubavi sveopća, vrijedi za sve ljude, a naročito za nas kršćane koji bismo je trebali bolje poznavati i živjeti po njoj jer imamo primjer svojega Učitelja. Ne postoji vjernik koji nije pozvan na ovakvu ljubav. Upravo činjenica da smo svi pozvani ovako ljubiti duboko povezuje sve vjernike u jednu obitelj.

No postoji problem koji se više uočava kada govorimo o ljubavi prema Bogu. Na teorijskoj razini nije teško razumjeti i prihvatiti zapovijed ljubavi na koju nas je Isus pozvao. Ako je Bog vrhovno i najsavršenije biće, Stvoritelj svega vidljivoga i nevidljivoga, onda je jasno da ga trebam ljubiti i poštovati sukladnu takvoj njegovoj naravi. Jednostavnije rečeno, Boga ljubimo više od nekog predmeta ili čovjeka jer je on neizmjereno iznad njih. Problem se javlja na onoj životnoj razini ljudske svakodnevnice. Filozofi to nazivaju egzistencijalnom razinom.

Pitanje na koje si trebamo najprije odgovoriti jest: Zašto bih ja uopće volio Boga? Što mi je on učinio da bih mu ja uzvratio svojom slobodnom ljubavlju? Zašto bih ja volio Boga svim svojim bićem? Volim svoju obitelj, posao, hobi, nogometni klub, prijatelje, hladno pivo – zato što mi to puno znači u mom životu. Da bih doista ljubio Boga, moram u sebi pronaći motiv za to. Volim ono u čemu pronalazim smisao i što mi oplemenjuje život i čini ga ljepšim. Volim ono što me raduje. Moram se pitati: Bože želim li ja tebe ljubiti? I – ako je odgovor potvrđan: Zašto?

Biblija nam dolazi u pomoć. Židovski narod imao je veliku manu: brzo je zaboravljao. (Ni mi Hrvati ne možemo se pohvaliti da smo bolji u tome!) Narod je često zaboravljao na obećanje

svojih praotaca Gospodinu: da će ga ljubiti i držati se njegova zakona. A zašto je zaboravljao na to obećanje? Zato što je zaboravio velika dobročinstva koja mu je Bog učinio. Zaboravio je tko ga je izabrao između svih drugih naroda, tko ga je oslobodio iz egipatskog ropstva, tko ga je vodio kroz pustinju, tko ga je uveo u obećanu zemlju... Narod je prestajao ljubiti Boga zaboravljajući na njegova djela.

Isto se događa u životu svakoga čovjeka. Kada čovjek zaboravi tko je on i što je sve Bog za njega učinio – on više nema razloga da Bogu zahvaljuje, da ga ljubi i slavi. Ljubimo Boga jer nas je pozvao u život, jer nam je dao vjeru, jer je na naš put stavio ljude koje volimo, jer nam je dao zdravlje, sposobnosti, tolike lijepe dane radosti itd. Naša samosvijest i zahvalnost prema Svevišnjem potiče nas da mu uzvratimo ljubavlju. U tome nam jako puno može pomoći provjerena metoda židovskog naroda: spominjanje i prisjećanje velikih djela Božjih u našem životu. Židovi su putem raznih obreda redovito si dozivali u pamet sve ono što je Bog za njih učinio. Na taj su način potpirivali plamen ljubavi prema Bogu. Svatko je od nas pozvan ući u istinu svoga života i u slobodi istine priznati si da treba Boga i njegovu milosrdnu ljubav. Pozvan je svaki dan prisjetiti se da ga je Bog prvi ljubio i pozvao u život. Tek nakon tog temeljnog životnog opredjeljenja mogu pronaći motiv i radost u tome da ljubim Boga i svojim djelima to pokazujem. Onda mi ljubav prema Bogu prestaje biti teška, hladna i odvojena od svakodnevnice. Naprosto postaje užitak.

vlč. Borna Puškarić
23.10.2011